

Martina Dacková

**RODINNÉ
TAJOMSTVÁ**

www.knihanaj.sk

RODINNÉ
TAJOMSTVÁ

Martina Dacková

Text: Martina Dacková

Jazyková korektúra: PhDr. Ľubomíra Soldánová

Grafický dizajn obálky, layout: Ing. Anna Antalíková,
Fine Farm, s. r. o.

Tlačiareň: KASICO, a. s., Jozefa Hagaru 8350/9, 831 06
Bratislava

Vydavateľ: Richard Lunter – KICOM,
Veľký Slavkov 90, 059 91, IČO: 33826781

Objednávky: www.knihanaj.sk
info@knihanaj.sk

Vydanie prvé, 2023
ISBN: 978-80-89780-47-1

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná,
kopírovaná bez písomného súhlasu majiteľa autor-
ských práv.

„Mladosť vyprchá, láska klesne, listy priateľstiev
opadajú. Tajná nádej matky ich prežije všetky.“

Oliver Wendell Holmes st.
(americký lekár, spisovateľ a básnik)

1.

„Tak som tu.“ Hana si nahlas vzdychla a pevne zvierala v rukách volant. V hlave narátala do päť a odhodlala sa vystúpiť z auta. Postavila sa pred ošúchanú bránu rodičovského domu, ktorá miestami bojovala s hrdzou.

Ako dlho tu nebola? Bol to už rok, no jej to pripadalo ako celá večnosť. Nedarilo sa jej domov chodiť tak často, ako sľubovala otcovi, no v ten deň už musela prísť. Uvedomila si, že zasa nechala veci zájsť až do krajnosti. Prišla až vtedy, keď to už bolo nevyhnutné.

Celý jej majetok sa zmestil do troch cestovných tašiek. Presne s toľkými taškami opustila pred desiatimi rokmi svoju dedinu Mesačná. Za desať rokov to nebol žiaden úspech, no s tým už nič nenarobí. Keď opúšťala svoj domov, myslela si, že v hlavnom meste ju čaká vzrušujúcejší život ako na malej nudnej dedine. Taktiež dúfala, že tam niečo dosiahne, ale v ničom sa jej nedarilo. Striedala podnájmy rovnako rýchlo ako vzťahy. Okrem pár pomocných prác, akou bola práca čašníčky, obsluha na čerpacej stanici či otročiny vo výrobnom podniku, sa k ničomu nedopracovala. Mala pocit, že sa jej smola lepí na päty. Takže návrat domov odďaľovala čo najdlhšie. Nechcela prísť domov bez niečoho, s čím by sa nemohla popýšiť. No v tom čase musela svoju hrdosť odložiť nabok a vrátiť sa.

Mesačná je malá dedinka schovaná medzi hustými borovicovými lesmi. Nie je ničím výnimočná, je to dedina ako každá iná. Nájdete tu len zopár malých obchodíkov, krčiem a dominantou centra dediny je veľký biely kostol. A, samozrejme, tou najnevynutnejšou súčasťou života v dedine je roj starých žien, ktoré vedia vždy o všetkom ešte skôr, než sa to stane. I tieto dámy môžu za to, že hneď po skončení strednej školy Hana opustila dedinu. Dokázali pekne znepríjemniť život.

Avšak v tejto chvíli zahodila za hlavu všetky klebety týkajúce sa jej rodiny. Bola staršia a múdrejšia. Neprežívala to tak ako voľakedy. Veď ako každá mladá pubertiačka bola vtedy citlivejšia. Dávno sa nad všetkým povzniesla.

„Už len túto jednu a fakt končím.“ Za posledný rok si tú vetu povedala minimálne stokrát. Po toľkých rokoch fajčenia bolo ťažké prestať. A zasa prehrala so sebou boj. Z vrecka vytiahla cigarety a jednu si pripálila. Len zopárkrát zhlboka potiahla, hodila ju na zem a udusila topánkou. Z kabelky vytiahla mentolku a strčila si ju do úst. Skoro sa až nahlas zasmiala. Bolo to detinské. Veď má tesne pred tridsiatkou. Pred kým sa schováva?

Bolo to, ako keď mala pätnásť a snažila sa pred otcom utajiť, že si z frajeriny sem-tam pred inými deckami zapáli. Bol to zvyk. Otec vedel, že fajčí. No Hana sa snažila vyhnúť dlhým morálnym prednáškam o tom, aké to je škodlivé pre jej zdravie a podobne. Takže v blízkosti otca sa fajčeniu vždy vyhýbala.

S hlasným vrzgotom otvorila bránku. Porozhliadla sa po dvore, pôsobilo to tam, akoby tam nik nebýval. Nepokosený trávnik jej sialal až do polovice lýtok,

k domu ju dovedol popraskaný betónový chodník. Po ľavej strane bola garáž. Vlastne už veľmi dlho neslúžila ako garáž, otec ju za posledné roky zapratával všetkými možnými haraburdami.

Otcov starý favorit stál pred garážou obklopený vysokou trávou. Pri pohľade na auto Hane napadlo, že jej otec už dlho autom nikam nešiel. Zmocňovala sa jej čudná predtucha. Veď jeho favorit musel vždy stáť pred bránou vyleštený a pripravený sa preháňať po okolí. No žalostný vzhľad auta jej našepkával, že isto nie je dačo v poriadku.

Prešla s taškami k domu. Ich dom bol v zanedbanom stave. Tak ako sa pred tridsiatimi rokmi postavil, tak tam stál dodnes. Strecha už potrebovala opraviť, pri jej poslednej návšteve zatekalo na povalu. Hane však bolo jasné, že sa odvtedy nič nezmenilo. Omietka bola pôvodná sivá, na mnohých miestach popraskaná. Okná, ešte stále dvojité, mali na sebe takú hrubú špinu, že si Hana uvedomila, že ich určite umývala naposledy ona pred dvomi rokmi, keď prišla na Vianoce.

Pretočila očami a vošla dnu. Vedela, čo ju tam čaká. V celom dome vládol šialený neporiadok, aký nikdy u nikoho nevidela. Hneď medzi dverami zacítila akýsi kyslastý zápach. Taký zvláštny puch starého nevetraného domu, zmiešaný so starým jedlom, vlhkosťou a špinou. Všade bola veľká vrstva prachu a pavučín. Koberčeky na verande boli celé polepené od špiny a hodené v kúte, na nich nakopené more starých novín. Dlážka bola taká nanesená od piesku a zaschnutého blata, že ledva bol viditeľný vzor na ošúchanom linoleu. Hana si hneď uvedomila, že otec chodí obutý po celom dome.

Pri vstupe do kuchyne si už myslela, že začne plakať. Nielenže ich stará čerená linka, módny hit starej doby, mala polorozpadnuté dvierka, bola ešte aj celá polepená a zahádzaná rôznymi vecami, že by nemala šancu si tam niečo navyše položiť. To isté platilo aj o jedáenskóm stole so stoličkami.

Z jednej stoličky zhodila zafúlané otcove rifle a špinavý tanier, na ktorom sa už vytvorila pavučina plesne. Zvalila sa nešťastne aj s taškami v rukách na stoličku, zatiaľ čo tanier s rachotom padol na zem. Nerozbil sa. Aj keby, bolo by jej to jedno. Črepy z rozbitého taniera by sa v tom bordeli stratili ľahko.

Dusila v sebe plač, bolo jej z toho, čo videla, zle. Nemohla pochopiť, ako otec dokáže v niečom takom žiť. Poznala ho a vedela, že nedbá na údržbu domu, no to, čo videla v danej chvíli, by ani vo sne nevymyslela jej bujná fantázia.

V hlave si premietla, ako jej za posledné mesiace volala jej sestra Bianka a upozorňovala ju na otcove zvláštne správanie. Hana mala dosť svojich problémov a vnímajúc situáciu trochu sebecky, sestru nebrala až tak doslova. Bianka mala ešte k tomu aj dar všetko nafúknuť, takže ju ani pozorne nepočúvala. Len jedným uchom dnu a druhým von. No v tejto chvíli to videla na vlastné oči. Jej sestra mala pravdu. Otec sa úplne opustil.

Celý ich život bol otec tretie dieťa, za ktorým bolo treba upratovať. Hana si ešte z raného detstva pamätala, ako mu to jej mama často vyčítala. Ich otec sa však len nevinne usmial a teatrálné prisahal, že sa polepší. Tým

to bola pre neho uzavretá vec. Ich mama si s ním nevedela dať rady a neskôr ani Hana s Biankou.

Keď ich mama odišla, Hana mala desať rokov a jej sestra sedem. Ich otec má v dedine obchod s rozličným tovarom, kde trávieval celé dni, takže chuť a čas na upratovanie ani mať nemohol. Ešte bol aj tvrdohlavý, odmietal akékoľvek vylepšenie v dome či kúpu nového nábytku. Sestry sa cítili, akoby žili v inom storočí. Neskôr, v pubertálnom veku, sa dokonca hanbili si niekoho priviesť domov. Nechceli, aby niekto videl, ako žijú. I tak ich rodinu pokladali za čudácku a posmievali sa im. Ich otca z obchodu každý poznal ako veľkého dobráka, no on sa s nikým nestretal, s každým prehodil len najnutnejších pár slov. Najradšej do noci trávieval čas osamote v garáži. Správanie ich otca prispelo k tomu, aby v dedine obľúbení neboli.

Ich mama Viera Rosiová bola veľmi milá osôbka. Ju mali ľudia v dedine radšej než ich čudáckeho otca. Niekedy vypomáhala v otcovom obchode. Dedina ju mala za milú, večne usmiate ženu. No len čo sa pred dvadsiatimi rokmi stratila, akoby ľudia zabudli na všetko dobré. Nenásytné jazyky boli rady, že sa majú čoho chytiť, a tak zrazu bola Viera Rosiová terčom najväčších klebiet.

O zmiznutí ich mamy Hana nevedela skoro nič. Pamätala si len deň, keď prišli s Biankou domov zo školy. Už pár dní nebola ich mama doma a otec im to vysvetľoval tak, že potrebovala ísť niekoho navštíviť. Hana tomu nerozumela, veď k nikomu nechodili a s nikým sa nestýkali. No otec bol celé dni dosť rozrušený, tak sa nechcela toľko vypytovať, aby ho nenahnevala.

Hana mala pred očami, ako v ten deň jej celú cestu zo školy pililo uši Biankine šomranie. Stonala, aká je unavená, ako ju bolia nôžky, či by ju nemohla aspoň kúsok niesť. Keď prišli domov, ešte sa hašterili, aká je veľká, ale chová sa ako bábätko.

V momente prestali, keď vošli do obývačky a našli tam svojho otca. Sedel na gauči, pred ním na stole stála fľaša alkoholu. Nech mal kopec chýb, k alkoholu mal zásadový postoj, nikdy ho nepil. Mal k nemu odpor.

„Moje... moje krásne dievčatká.“ Pozrel sa na nás červenými očami. „Hanka, Bianka... mamička už nepríde.“

Ledva mu rozumeli, čo zašomral. Nikdy ho v takom stave nevideli. Boli v úžase, ani nevnímali, čo im chce povedať. Hana ako pravá staršia sestra zobrala vystrašenú Bianku na poschodie do ich izby sa hrať. Čakala, kým to otca prejde. Ako dlho býva človek opitý? Nevedela, bola ešte malé dieťa. Tak čakala. V detskej izbe strávili celé poobedie. Večer, keď už bola tma, zišla sa pozrieť za otcom. Tvrdo spal na gauči, celá obývačka jej smrdela pálenkou. Ničomu nerozumela. Čo to jej ocko robí? A hlavne, kde je mama? Vtedy pocítila strach. Niečo jej v hlave hovorilo, že už nikdy nebude nič také ako predtým.

Otec im o mame ani neskôr nič bližšie nepovedal. Odmietol o nej hovoriť. Niekedy ich aj prísne od seba odohnal, aby sa vyhol dotieravým otázkam. Zato po dedine sa dozvedali kopec dohadov o jej zmiznutí. Podľa jednej si našla milenca, podľa druhej už nemohla vystáť ich čudného otca. Dokonca raz počula, že odišla s ich farárom, ktorý odišiel približne v tom istom čase. Tie verzie používali najčastejšie. A vo všetkých figuroval

ich otec. Lutovala ho, to ho ešte viac podnietilo, aby sa čudák stal čudákom.

Boli chvíle, keď dievčatám otcovo čudáctvo vyhovovalo. Kým otec trávil celé dni v obchode a večery v garáži, ony dve si mohli celé dni robiť, čo len chceli. Nikdy nevyzvedal, kde boli celé dni, nekontroloval ani domáce úlohy. Keď ho aj učitelia upozorňovali na ich záškoláctvo a lajdáčenie v učení, nikdy im nič nepovedal. Vtedy jej to pripadalo super, no po rokoch akoospelá žena sa na to díva so spýtavou otázkou. Lúbil ich, aj keď im to dokazoval po svojom, no nechápala, ako im mohol dať toľko voľnosti. Čím boli staršie, tým si dovoľovali viac. Hana si spomína i na to, keď si jednoducho povedala, že nepôjde do školy celý týždeň. Bezcieľne sa flákala po dedine a okolí, ani trochu jej neprekážalo, že ju dedinčania vidia. Otec jej i tak nikdy nič nepovedal, tak na tom nezáležalo.

Ich dom bol večne v stave, akoby tam vybuchla bomba. Ani to ju vtedy netrápilo. Otec v nich nikdy nebudoval zodpovednosť alebo pracovitosť. Vyrastala v tom, tak jej to nepripadalo zlé. Až keď prišla do puberty a videla, ako u spolužiakov funguje domácnosť a rodina, všetko jej doma začalo prekážať. Začala doma upratavať a pre Bianku a ju zavádzať aké-také pravidlá. Aspoň trochu bojovala za domov. Túžila sa rovnať druhým, mať nejaký domov, keď už úplnú rodinu nie.

Bianka sa prispôsobila ľahko, poslúchala na slovo. Hana bola pre ňu mamou a sestrou v jednom. Bianka mala len ju, snažila sa ju vo všetkom napodobniť. S otcom to bolo ťažšie, naďalej bol ľahostajný. Do práce sa vždy bezchybne oholil a obliekol. Každé ráno ešte dlho

rozvoniaval dom po jeho lacnej kolínskej. No ich potreby akosi nevnímal, nedokázal sa pozeráť ich očami. Žil len vo svojom svete, čo potrebujú dievčatá nebral na vedomie. Stále ich bral ako malé deti, čo ničomu nerozumejú.

„Hanka, všetko je dobré tak, ako je. Netreba vymýšľať,“ opakoval zakaždým s úsmevom a Hanu išlo roztrhnúť od zlosti.

Otec žil v tom svojom svete v garáži. Akosi dievčatám ani nenapadlo tráviť s ním čas. Boli zvyknuté tráviť čas samy, žiť si po svojom. Boli to dve deti, čo žijú osamotene vo veľkom dome. Posledné roky, než Hana odišla, trávieval v garáži čoraz viac času. Boli dni, keď čas, čo prišiel z práce a prešiel do garáže, bol taký krátky, že ho mnohokrát aj pár dní nevidela. Boli to pekné, pokojné dni, no stále nebola spokojná. Ťahalo ju to preč. Niečo zažiť, niekam patriť. So zlým pocitom nechala Bianku samu doma a odišla.

V hlavnom meste prežila desať rokov, čo pokladá za stratený čas. Má na Bratislavu i pár pekných spomienok, väčšinou sa to spája s čerstvou zalúbenosťou. Ale z lások zostali len pekné spomienky, taký mix šťastia a sklamania.

Nenašla tam to, čo hľadala. Tak po naliehaní Bianky sa rozhodla aspoň na nejaký čas vrátiť domov.

2.

Hana vyšla na poschodie vyniesť tašky. Jej a Biankina stará izba bola od jej poslednej návštevy nedotknutá. Bolo vidieť, že otec na poschodie vôbec nechodí. Všetko tu pokrýval len prach a množstvo pavučín. Vydýchla si, aspoň tu to až taká katastrofa nebola. Otvorila okno dokorán, po roku nech miestnosťou prejde čerstvý vzduch. Hrôza! Bola znechutená.

Ich izba bola rovnaká pomaly tridsať rokov. Na stenách bola stále tá istá maľovka, na podlahe ten istý vyblednutý koberec. Pod oknom stáli dva rovnaké písacie stolíky, vedľa neho po stranách rovnaké posteľe, pri nich veľké skrine. V pravo pri dverách bol starý policový regál prepĺnený hračkami. S nostalgiou sa zadívala na usmiate zaprášené tváre bábik. V izbe zastal čas.

„Haló! Je niekto doma?“

Hana začula známy hlas. Hneď sa otočila a schádzala dolu schodmi. Bianka práve stúpala po schodoch. Len čo ju zbadala, vyčarila úsmev. Na medziposchodí sa poriadne vyobjímali.

Hana priznáva, že Bianka bola z nich vždy tá krajšia. Aj keď sa na seba nápadne podobali, Bianka bola tá, za ktorou sa chlapani vždy otočili. Mala v sebe akési čaro, v tele skrytý nejaký magnet pre druhé pohlavie. Navyše, kým Hana večne bojovala s nejakými nadmernými

kilami, Bianka bola dokonalo štíhla, aj keď ju už doma čakal trojročný syn.

„Ani nevieš, aká som rada, že si prišla! Už si fakt neviem dať rady.“ Ešte raz ju Bianka silno stisla a ťahala ju do kuchyne.

„Mala si pravdu. Je to tu hrozné. Tak tu ešte nebolo,“ zhodnotila Hana.

„Hrozné? Slabé slovo.“ Zasmiala sa Bianka. Mala dobrú náladu, tešila sa stretnutiu so svojou sestrou. „Stav domu nie je jediný, čo ma trápi. Zalejem nám kávu a presvedčíš sa na vlastné oči, o čo mi ide.“

Hana šla za sestrou do kuchyne zvedavá, kde chce kávu spraviť. Bianka vybrala z plného dresu hrnčeky a poumývala ich holou rukou. Hubku v tom neporiadku nemala šancu nájsť, čomu aj Hana bola rada, bohvie, v akom stave by bola. Potom z dresu povyberala ostatný riad, položila ho na veci porozťahované na linke, čím spôsobila nebezpečnú kopu, ktorá sa mohla každú chvíľu zrútiť.

„Pozor, veď to spadne! Nemôžeš to dať niekde inde?“

Bianka sa schuti zasmiala. „A môžeš mi ukázať kam?“

„Nechápem, ako sa môžeš smiať. Podľa mňa to tu je na zaplakanie.“

„Smejem sa, lebo ťa rada vidím. Neboj sa, aj mňa trápi to, čo tu vidím. No najviac sa trápim pre otca. Veď vieš, čo som ti o ňom hovorila.“ Zhlboka sa nadýchla. „Nevychádza už zopár týždňov z domu. Nezaujímam sa o nič, ani o obchod. Aby mal nejaký príjem, tak som v ňom večne ja. Dokonca za posledné dva týždne nevyšiel už ani z garáže. Je tam stále zavretý, nedokážem ho nijako

donútiť, aby odtiaľ vyšiel. Posledné dni mi už dokonca ani neodpovie, akoby ani nevnímal, že som tam.“

„Nemôže to byť až také zlé...“

„Ako to môžeš vedieť? Veď si tu celé mesiace nebola!“

„Jednoducho poznám otca. Určite preháňaš, nie je to s ním až také...“

„Že nie?“ spustila ostro Bianka. „Hana, poobzeraj sa okolo seba. Vždy sme žili svojsky, no keby sem teraz niekto prišiel, povracal by sa od hnusu. Aj tak je v dedine divné, prečo nie som doma s Patrikom na materskej, ale zastupujem otca v obchode. A teraz sa ma všetci pýtajú, čo s ním je, lebo ho nevidia ani v dedine. A čo im mám povedať? Že otcovi šiblo a zamkol sa v polo-rozpadnutej garáži?“

Hana na ňu s úžasom pozerala. Veď ona bola z nich tá výbušnejšia, Bianka bola ten usmiaty anjelik. Asi bolo toho na ňu priveľa. Okrem starostlivosti o rodinu musela ešte tráviť celé dni v obchode a behaním za otcom.

„Viem, že to nemáš ľahké,“ udobrovala si ju Hana a neveriaco pozerala na spúšť okolo seba.

„To teda nemám. To, čo sa teraz deje, je už extrém.“

„A to som sa z Bratislavy domov aj celkom tešila,“ zašomrala si Hana viac-menej pre seba a snažila sa cez zafúlané okno dovidieť do záhrady za domom. Potom jej pohľad skĺzol na popraskanú stenu pod oknom od niečoho červeného a na stoličku stojacu vedľa s polepeným operadlom, špinavou košeľou a malou škatuľou s hnojúcimi jablkami. Znechutene sa odvrátila od obľáčika malých mušiek, radšej zniesla vyčítavý pohľad svojej sestry.

„Ty si sa tešila? A na čo? Veď si sa nevedela dočkať, kedy vypadneš z tohto zapadákov. A bolo pre teba náročnejšie sem prísť, aj keď tristo kilometrov nie je až taká veľká diaľka,“ podpichla ju.

„Tešila, lebo domov je domov. Aj keď takýto. A hlavne mám tu vás dvoch,“ povedala rovnako nepríjemným tónom.

„Hanka, prepáč,“ už sa zmierlivo prihovorila Bianka. „Neviem, čo prvé... mám všetkého plné zuby. Som fakt rada, že ťa vidím.“

„To je v poriadku.“ Hana zobrala do ruky hrnček s pariacaou sa kávou a vyšla z kuchyne. „Teraz som sa vrátila, tak ti pomôžem.“

„Hm, len na ako dlho.“

„Nastálo. Pobalila som si všetky veci a už zostávam tu,“ odvetila nie práve presvedčivo. Nebola si tým istá, no mala potrebu sestru nejako utešiť.

„To myslíš vážne? Jupí, nemôžem tomu uveriť!“ zajasala Bianka. Od prekvapenia a radosti, že jej pomôže sa zbaviť starostí, jej zasvietili oči. „Super! Tak vieš čo, Hana, v obchode sa môžeme zatiaľ striedať po dni, ak budeš chcieť. Dúfam, že ocka preberieš k životu a bude rád...“

„Teraz to nechaj tak, dohodneme sa neskôr. I tak nemám čo na práci, môžem byť zasa v obchode ja. Potom sa dohodneme,“ dokončila Hana šeptom, lebo už stáli pred dverami garáže a nechcela, aby ich otec počul.

Hana voľnou rukou siahla po kľučke a otvorila veľké kovové dvere. Pred rokmi by sa do garáže zmestili dve autá, v tejto chvíli sa tam ledva zmestili ony dve. Hneď pri dverách bol malý zaprataný stolík s kreslom.

Na kresle bola pohodená stará deka. V tom si Hana uvedomila, kde otec tie dva týždne spí.

Kávu opatrne položila na stolík. Rozhliadla sa okolo seba. Potom, čo videla v dome, myslela si, že ju už nič neprekvapí. Mýlila sa. Tu okrem neporiadku a špiny vládol aj chaos.

Dookola stien boli poukladané hordy škatúl a z nich trčali rôzne haraburdy. Pre ich otca to však boli klenoty, ktorých sa za tie roky nechcel vzdať. Nikdy nepochopila jeho potrebu všetko uschovať, veď bolo nad slnko jasné, že už nič z toho nevyužije. Pohľadom ho hľadala. Najprv jej zrak padol na dvojmetrovú kopu zviazaných novín, vedľa toho boli na seba poukladané rozobrané dva staré televízory. Vedľa nich sedel za stolom chrbtom k nim otočený otec. Na stole mal pohádzané kusy dreva a nejaké postavy, čo z neho strúhal. Hobliny pokrývali celý stôl, jeho kolená aj zem pod ním.

„Ahoj, ocko. Prišla som ťa pozrieť.“

„Hanka? Ahoj, srdiečko.“

Len na ňu letmo pozrel a naďalej sa venoval svojej práci. Chvíľu tam len tak v tichu stála. Čakala, že ju otec vystíska a vybozkáva, zahrnie prívalom slov, aký je šťastný, že ju vidí, ako mal vo zvyku. Ale nič také sa neudialo, len nechápavo sledovala jeho zhrbený chrbát.

„Priniesli sme kávu. Poď si ju s nami vypiť.“

Zasa chvíľu ticho. Neodpovedal.

„Vrátila som sa domov.“

Nič, len ticho.

„Už nastalo.“

Zasa žiadna odpoveď.

Nato Bianka urobila gesto v zmysle, vidiš, ja som ti to vravela, a skĺzla do kresla pri dverách. Hana podišla k otcovi bližšie, nechápajúc, čo sa deje. Keď sa k nemu zboku postavila, nadobudla pocit, že ani nespoznáva jeho tvár. Vrások sa mu ešte viac prehĺbili, na brade mal dlhé sivé fúzy. A to najhlavnejšie, čo v úžase sledovala, bolo, že si ju vôbec nevšímal, aj keď stála tesne vedľa neho. Akoby bola vzduch.

„Ocko?“ Položila mu ruku na plece. „Ocko!“ Ani kúti-
kom oka na ňu nepozrel.

Prehltla hrču, čo sa jej tvorila v krku. Nevedela, čo má urobiť, čo na to povedať. Akoby to bol cudzí človek. Nielen pre ten zanedbaný vzhľad. Svoje deti nikdy neignoroval. Bolo jej to celé divné, skľučujúce, až jej nabehli zimomriavky. Očividne niečo nebolo v poriadku. Nervózne sa pozrela na Bianku, tá len bezradne mykla plecami.

„Počul si, čo som povedala? Zostávam nastálo.“ Hlas jej znel neprirodzene, bol to posledný pokus. Stále nereagoval. Nechcela, aby videl, ako sa jej to dotklo, a tak so slzami v očiach vybehla z garáže. Ničomu nerozumela. Nechápala, čo sa deje. Bianka vyšla za ňou von, preto si rýchlo predlaktím zotrela slzy.

„No? Čo povieš?“ spýtala sa Bianka.

„Čo chceš počuť? Čo mu, dopekla, je!? Prečo sa tak správa?“ snažila sa nájsť aspoň jeden rozumný dôvod, no nič jej nenapadlo. „Nerozumiem tomu. Dom vyzerá, akoby sa tam nasťahovali bezdomovci. Otec je v garáži zavalený bordelom a... nereaguje.“

Myseľ jej pracovala na plné obrátky. Behom sekundy si premietla tie dlhé rozhovory, keď ju Bianka upo-

zorňovala, že to ide s otcom dolu vodou. Prosila ju, aby prišla aspoň na víkend a sama sa o tom presvedčila. No Hana si priznala, že bola dosť pohodlná, bolo ľahšie uveriť, že jej sestra len zveličuje. Prešla ňou vlna čierneho svedomia a ľútosti.

„Možno sa len cíti byť sám,“ premýšľala nahlas. „Ty máš svoju rodinu, bývame obe inde, nemáme toľko času byť s ním. Nemá sa večer ani s nikým porozprávať. Má tu len holé steny.“

„Možno. Ale teraz, keď si tu ty, určite sa to zmení a prestane trucovať.“

„Ako môžeš byť taká necitlivá? Podľa teba len trucuje? Čo ak je za tým niečo viac? Skús sa do neho vcítiť.“

„A že to hovoríš práve ty! Veď ty si tá, čo príde raz za rok a zavolá raz za mesiac!“

„Dobre, možno som na otca takto nemyslela. Ale hneď, ako si videla na ňom nejakú zmenu, mala si niečo robiť.“

„Veď som volala sestre, ktorá ma zakaždým ubezpečila, že som pravá dedinská klebetnica, čo vo všetkom preháňa!“

Bianka sa nahnevane zvrtila a zamierila na cestu k svojmu autu. Až vtedy si Hana uvedomila, že po sebe nahnevane kričali. Dúfala, že ich otec nepočul.

„Tak prepáč! Nemá teraz význam na seba hádzať vinu,“ ospravedlňovala sa Hana, keď dobehla za sestrou k jej autu. „Ale s otcom niečo spraviť musíme. Nemôžeme to nechať tak. Niekoho k nemu zavoláme.“

„A koho?“ spýtala sa Bianka ešte stále dotknuto. „Budeš doma, prejde ho to. Uvidíš!“

„Myslela som odbornú pomoc,“ oponovala Hana.

